

Петилина Петрова
В земята на честта

Колко години още трябва да минат, вода да изтече, ние да почакаме да дойде нашия Спасител, да ни очисти от натрупаните грехове, да ни посочи звездата, която да следваме, току що върнали си зрението след десетилетия пълна слепота!... Ние още се надяваме, че Огненият лидер с остър поглед и изразителни смели очи ще преобърне цялостната политика и поведение на българина. Някой като Христо Ботев...

Безлични са някак думите ни – опити да опишем Патриота, Българина, Човека. Той, единствен той би могъл да ни върне куража, стимула, съвършенството. Някой хора живеят и крачат по пътя на съдбата си, следват я, а той се отдели от нея, сякаш за миг прекъсна живота си, приаил дъх, плаващ сред бурните води на Дунава, без страх, но с доблест срещу врага – плунката, задушаваша обществото.

В думите си долавам нотките на респект и силна почит, усещам изразите, пълни с благодарност, наситени с необикновено спокойствие, но и оправдан драматизъм. Не идентифицирам или сравнявам Ботев с Господ, как и бих могла, прекомерна дързост е да обожествявам. Аз просто се целя на високо, решена да разкрия образа на смелия водач, патриот и боец, така както никой поет, писател или журналист не е успявал. Защо си поставям точно такава задача? За слава, за чест или пък гордост? Не! Тук тези неща – изблик на социалните, още неулегнали съвременни нрави, нямат дори второстепенна роля. Аз искам да разбера нещо съвсем различно. Откъде Ботев и всички останали борци, знайни и незнайни, богати и бедни, но еднакво нагнетени срещу робството и загрижени за бъдещето на България..., та, откъде тези смели мъже и жени са почерпили идеята, силата и куража да се справят с врага, да се докажат като Човеци?! Защо и ние днес не можем, ей така, за едното общо благо, да поработим в интереса български, да открием нови кръгозори, да спрем да крадем от семейната паничка и да проявим макар и капка достойнство и уж всепризнатата българска чест? Защото нямаме водач, ще кажат някой... За какво е пламенно и горящо сърце, сред милиони вкаменели и сраснали се с бита, проблемите, шума от оплаквания? Ще го послушаме ли или дори няма да си направим труда веднага да го разкритикуваме, да го обвиним, че въобще се е родил.

Животът не може повече да продължава така! Светът ще продължи да се върти и без България, но сърцето на Европа ще спре да бие, душата на Балканите баладично ще страда и гори за великолепно минало... Бягам ли от темата или съм на прав път, като се гмурвам в невероятната ни история? Няма нещо по-ценно от Спомена и Поуката. Ние днес и едното забравихме, и другото намираме за предмет с ниска стойност.

Няма да можем да Пораснем, докато не се поучим от раните в детството. И да прелетим през потенциала си ще е трудно, щом забравим крилето си в дупката на забравата и вледеняващия страх... Щом сме толкова силни и могъщи, защо не се справим веднъж завинаги със ситуацията? Гордо да преминем на правилния бряг, да се справим със слоевете инат и безверие, да разрушим преградите и освободим, пак и отново, туй що си е наше, що е завещано като наш дом.

Не насиетието и наивните митинги ще ни спасят, кой не вижда, че бликат от евтин комерсиализъм и неопитен политически фалш. Ние имаме нужда от вдъхване на увереност и сила, от спокойствие и воля, от стимул и кураж... Смелост трябва на този народ, чувство за извисена свобода, без идеализирани, някак ограничени вопли, а реални дела, които ще ни отведат към успеха, щастието и окончателното решение, да станем спасители от мъките, художници на една нова, слънчева картина – със спомени от миналото и план за себедоказване и изключителна мотивация за едно ново време, за една нова България, чиито корени са в земята на Ботев...

КРАЙ

© Петилина Петрова

Форматиране: maskara, 2008

Издание: Околчица 2008. Литературно-художествен алманах.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9830>]